

Το Μεγάλο Σάββατο, οι πιστοί αρχίζουν να προετοιμάζον-ται για το χαρμόσυνο μήνυμα της Ανάστασης.Ήδη από το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου ψάλλεται ο...

μεγάλος Εσπερινός και ακούγεται για πρώ τη φορά το "Ανάστα ο Θεός, κρίναι την γην".

Το Μεγάλο Σάββατο το πρωί, κατά την διάρκεια της λειτουργίας και την στιγμή που ο ιερέας θα πει το «Ανάστα ο Θεός», οι πιστοί θα κτυπήσουν τους σκάμνους και τα μαύρα ρούχα που καλύπτουν τις εικόνες θα πέσουν. Το Μεγάλο Σάββατο η Εκκλησία μας βρίσκεται στην προσδοκία της Ανάστασης.

Το σώ μα του Χριστού έχει ταφεί, χωρίς όμως να γνωρίζει την φθορά που γνωρίζουν όλοι οι νεκροί, καθώ ς παραμένει ενωμένο με την θεότητα, ενώ η ψυχή του Χριστού βρίσκεται στην κόλαση, στο χώ ρο του θανάτου, όπου κηρύττει την μετάνοια. Ο Θεάνθρωπος Χριστός ολοκληρώ νει το έργο της Θείας Οικονομίας, που είναι η ανάσταση όλης της Δημιουργίας και όλων των ανθρώ πων, κι αυτώ ν που ήταν εν ζωή, αλλά και αυτώ ν που είχαν πεθάνει πριν τον ερχομό του Ιησού στον κόσμο. Ο έσχατος εχθρός του ανθρώ που, ο θάνατος, νικιέται δια του θανάτου του Χριστού, και όλα κινούνται στην προσδοκία της Ανάστασης, της γνήσιας ελευθερίας.

Σ' έναν από τους πιο όμορφους ύμνους, που ολοκληρώ νουν την ακολουθία του Όρθρου του Μεγάλου Σαββάτου, διαβάζουμε τα εξής θαυμάσια λόγια: "Δεύτε ίδωμεν την ζωήν ημώ ν εν τάφω κειμένην, ίνα τους εν τάφοις κειμένους ζωοποιήση. δεύτε σήμερον, τον εξ Ιούδα υπνούντα θεώ μενοι, προφητικώ ς αυτώ εκβοήσωμεν. Αναπεσώ ν κεκοίμησαι ως λέων. τις εγερεί σε, βασιλεύ; αλλ' ανάστηθι αυτεξουσίως, ο δους σεαυτόν υπέρ ημώ ν εκουσίως. Κύριε, δόξα σοι".
Το ποιητικό αυτό κείμενο αποτυπώ νει το απόσπασμα της Παλαιάς Διαθήκης, που αναφέρεται στον Ιακώ β. Ο Χριστός κοιμάται σαν το λιοντάρι, έτοιμος να ξυπνήσει, να αναστηθεί, να φέρει στον κόσμο την ελπίδα, τη χαρά της νίκης, την συντριβή του θανάτου, να φέρει στην ιστορία το πιο σπουδαίο μήνυμα, που άλλο ανώ τερο δεν υπάρχει: ότι πλέον είμαστε ελεύθεροι και από το θάνατο.

Το Μεγάλο Σάββατο το πρωί γιορτάζουμε
1. Την Ταφή του Κυρίου «την θεόσωμον ταφήν» και
2. Την Κάθοδο Του στον Άδη «την εις άδου κάθοδον», όπου κήρυξε σε όλους τους νεκρούς
Η ταφή βέβαια έγινε τα απόγευμα της Μ. Παρασκευής. Όμως η Εκκλησία έκρινε ορθό να αφιερώ σει ιδιαίτερη μέρα προς τιμήν και μελέτη του μυστηριώ δους αυτού γεγονότος.
Ο Χριστός αναπαύεται μέσα στον τάφο, όπως «αναπαύθηκε» όταν πρωτοδημιούργησε τον κόσμο την έβδομη μέρα. Όμως αναπαύεται ως θεάνθρωπος. Το πανάχραντο σώ μα Του θάβεται στον τάφο, αλλά πνευματικά ο ίδιος μεταβαίνει στον Άδη και συνεχίζει το σωτηριώ δες έργο του. Καλεί κοντά Του όλους τους δικαίους της Παλαιάς Διαθήκης, από τον Αδάμ και την Εύα μέχρι τους έσχατους ανθρώ πους του Θεού, ώ στε να μην λείψει κανείς από το παγκόσμιο προσκλητήριο της σωτηρίας, που είναι τελικά μια αναδημιουργία του κόσμου και ολοκλήρωσης της ανθρωπότητας. Η κάθοδος αυτή ήταν το τελειωτικό χτύπημα κατά του θανάτου. Γι' αυτό ψέλνουμε χαρακτηριστικά: «Ότε κατήλθες πρός τον θάνατον, η ζωή η αθάνατος, τότε τόν άδην ενέκρωσας τη αστραπή της θεότητος".
Το πρωί του Μεγ. Σαββάτου τελείται η Θ. Λειτουργία του Μεγ. Βασιλείου. Ύστερα διαβάζονται οι Προφητείες για την Ανάσταση και ψέλνεται ο Ύμνος των Τριώ ν Παίδων («Τον Κύριον υμνείτε και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώ νας»). Αποβραδίς έχουν αλλάξει όλα τα πένθιμα καλύμματα του ναού και έχει στολισθεί με κόκκινα, αναστάσιμα. Στο μέσον του ναού, έχει στηθεί το «μπαρδακί», με το προσκυνητάρι και με «μανάλια» για κεριά.

Ο Χριστός αναπαύεται στον τάφο σωματικά. Ο Χριστός κηρύττει στον Άδη τη Ζωή. Και θα αναστηθεί ως ο λέων, αυτεξουσίως, και θα τραβήξει μαζί Του όσους τον πίστεψαν, αλλά και όσους τον πιστεύουν, όσους τους αγγίζει το μήνυμα, το πρόσωπο, η κοινωνία μαζί Του. Ελευθερωνόμαστε από το θάνατο, χάρις στον θάνατο του Σωτήρα. Όλα πλέον είναι διαφορετικά. Δεν φοβόμαστε το θάνατο, γιατί θα μας πάει σ' Αυτόν που μας αγαπά και αγαπούμε. Και θα περιμένουμε την

Δευτέρα Παρουσία, για να γευτεί και το σώ μα μας, αυτή την ανεκλάλητη χαρά. Αυτή την ανεκλάλητη ελευθερία. Αυτή την ανεκλάλητη αιώ νια ζωή.
Στο Μεγάλο Σάββατο βρίσκονται τα σώ ματα των ανθρώ πων που έφυγαν από αυτή τη ζωή. Μα όσοι ζούμε την πίστη, όσοι αγαπούμε, όσοι συγχωρούμε, όσοι κοινωνούμε έχουμε μπει ήδη στην ογδόη ημέρα. Την ημέρα της Εκκλησίας. Την Ημέρα της Ανάστασης. Την Κυριακή, την ημέρα του Κυρίου...

Λίγο πριν τα μεσάνυχτα, όλα τα φώ τα της εκκλησίας σβήνουν και πέφτει παντού σκοτάδι. Στις 12 το βράδυ, ο ιερέας ψάλλει το "Δεύτε λάβετε φως" και βγαίνει με τη λαμπάδα του αναμμένη μέσα από την Ωραία Πύλη και δίνει φως στους εκκλησιαζόμενους.
Στη συνέχεια οι πιστοί βγαίνουν έξω από την εκκλησία, όπου ο παπάς διαβάζει το Ευαγγέλιο της Αναστάσεως και μόλις τελειώ σει ψάλλει το "Χριστός Ανέστη..." Αμέσως μετά αρχίζουν να πέφτουν πυροτεχνήματα και βεγγαλικά. Μετά την Ανάσταση, οι πιστοί μεταφέρουν στο σπίτι τους το Αγιο Φως. Στην είσοδο του σπιτιού τους, κάνουν, με τον καπνό της λαμπάδας, το σχήμα του σταυρού.
Μετά ανάβουν το καντήλι και προσπαθούν να το κρατήσουν τουλάχιστον τρεις με σαράντα ημέρες. Στη συνέχεια κάθονται στο Πασχαλινό τραπέζι για να φάνε την πατροπαράδοτη μαγειρίτσα (σούπα από αρνίσια ή βοδινά εντόσθια). Τσουγκρίζουν κόκκινα αυγά και τρώ νε κουλούρια και τσουρέκια. Για να φτιάξουν τις λαμπρόπιτες, βάζουν ζυμάρι μέσα σε στρογγυλό ταψί, και φτιάχνουν κάτι σαν πηγάδι μέσα στη μέση της ζύμης, το γεμίζουν με γέμιση από τυρί και αυγά και τις αλείφουν με αυγό πριν τις ψήσουν.